

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Варна, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Геновева Хр. Ненчева
в присъствието на прокурора Г. В. Й.
като разгледа докладваното от Румяна Панталеева Въззивно частно
наказателно дело № 20223000600387 по описа за 2022 година

Предмет на въззивното производство е определение № 997/22.11.2022 г., постановено по ЧНД № 1206/2022 г. на Окръжен съд Варна, с което съдът е разглеждал съвкупност от осъдителни съдебни актове срещу немския гражданин Щ. Р., приети за изпълнение в България, като по същество е оставил без уважението искането му за тяхното групиране.

Въззивното производство е образувано по жалба от осъдения, чрез процесуален представител адвокат Р. Ж., АК Варна, поддържана в съдебно заседание, в която се изразява несъгласие с отхвърлителните аргументи и се моли за отговор според правилата за подсъдността. Становището на прокурора във въззивната инстанция е, че определението на окръжния съд следва да се потвърди.

Жалбата е неоснователна.

По отношение на осъдения Р. са били постановени осъдителни съдебни актове във Федерална република Германия, приети за изпълнение в Република България с решение № 174/16.08.2022 г. по ЧНД 840/22 г. на Окръжен съд Варна. В производство по чл.44, ал.11 от ЗЕЕЗА, вр.чл.457 от НПК, българският съд е приел да се приведат в изпълнение две наказания лишаване от свобода, както следва:

- три години по присъда от 22.03.2017 г., Референтен номер /270Ls/241 Js 428/16/21/16/ при отчитане на решението за определяне на общо наказание

по кумулация на Районен съд Тиргартен, Берлин, ФРГ от 14.11.2018 г. и

- две години и три месеца по присъда от 13.08.2019 г., Референтен номер (244 Ls) 241 Js 1538/18 (2/19) във връзка с присъдата на Областен съд Берлин ФРГ от 09.01.2020г. с референтен номер 878 Ns 91/19.

Прочитът на Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24.07.2008 г. и съдебната практика /напр. Р 132/2019 г., ВКС, I н.о и Р 3/2020 г., ВКС, II н.о./ сочи, че вземането предвид на предишни присъди, постановени от съд на друга държава-членка, срещу същото лице за различни деяния, предвидено и в националното ни законодателство с чл.8, ал.2 от НК, не е безусловно, а зависи от обстоятелствата във всеки конкретен случай, но преди всичко, като условие за допустимост, е да са постановени присъди и от българския съд, с които, при наличието на законовите основания за това, да се извърши групиране.

В случая, по отношение на немския гражданин Щ. Р., в България не са водени наказателни производства. До изпълнението в страната на чужди съдебни актове се е стигнало, след като с две отделни ЕЗА – от 20.12.2019 г. и от 28.01.2021 г., съдия от един и същи съд – Районен съд Тиргартен Берлин, е поискал предаването на осъдения Р. за изтърпяване, очевидно поотделно, на наказанията по цитираните по-горе две присъди. Предаването е отказано, но защото българският съд е приел наказанията да се приведат в изпълнение от българската прокуратура, респ. да се търпят на територията на България. Приложението на чл.25, ал.1, вр.чл.23, ал.1 от НК в този случай би имало за последица преразглеждането на двете присъди в частта на всяка от тях относно наложените на въззивника две отделни наказания, и тъй като от гледна точка на българското право основанията за групиране биха били налице, ще се достигне до намеса във взетите от чуждия съд решения, което е недопустимо поради конфликт с чл.3, § 3 от Рамковото решение. С последната правна норма се изключва възможността, от вземането предвид на постановени в други държави-членки предишни присъди, да последват намеса, отмяна или преразглеждането им. Поначало приложното поле на това Рамково решение, съобразно ясно изложеното в неговото съображение 6, е по отношение на правните последици на предишни присъди, постановени в една държава членка, в хода на новообразувани наказателни производства в друга държава-членка, каквато хипотеза в случая не е налице.

С оглед на така изложено, искането на осъдения Р. български съд да извърши групиране, и определи общо наказание по постановени от чужд съд отделни осъдителни съдебни актове срещу него, не може да бъде удовлетворено, тъй като е в противоречие с разпоредбите на Рамково решение 2008/675/ПВР на Съвета от 24.07.2008 г. за вземане предвид присъдите, постановени в държавите-членки на Европейския съюз в хода на новообразувани наказателни производства.

Неприложимо е и Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27.11.2008 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни

решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз, на което се позовава процесуалният представител на осъдения, тъй като същото урежда единствено въпросите, свързани пряко с изпълнението на конкретни влезли в сила съдебни актове, докато институтът на общото наказание според правилата на чл.23-25 от НК е част от общото материално право, и приложението му засяга въпросите, свързани с вид и размера на наказанието, което следва да се определи, а не как, къде и при какви условия то да бъде изтърпявано.

Искането на жалбоподателя не може да бъде удовлетворено и при съобразяване на разпоредбата в чл.39, ал.1 от НПК, цитирана изрично с частната жалба, тъй като правилото гласи, че когато трябва да се определи общо наказание по присъди, постановени от различни съдилища, компетентен е съдът, постановил присъдата, която последна е влязла в сила, а това не е българският съд.

По изложените съображения съставът на Апелативен съд Варна

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 997/22.11.2022 г., постановено по ЧНД № 1206/2022 г. на Окръжен съд Варна.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____